

Kapitola 4 Královna Trudy

Klarabela uháněla z písečných dun zpět na pláž.

Před ní se tyčil bílý palác se čtvercovými věžemi. Byl úplně jiný než její zámek ve Winterii, z něhož se k obloze vypínaly tenké, špičaté věžičky.

Jak spěchala, přehlédla drobnou postavičku schoulenou vedle skály. Zakopla, ztratila rovnováhu a rozplácla se do písku.

Když vstávala a snažila se otřepat ze šatů co nejvíc písku, postavička něco rychle schovala za záda.

„Ach, to jsi ty!“ řeka Klarabela, když poznala prince Samuela. Dnes vypadal ještě nevrlejší než jindy.

„Jdi pryč!“ poručil jí Samuel.

Klarabela však stačila zahlédnout, co před ní schovával: byla to kovová lopatka, zdaleka příliš velká na hrady z písku.

„Co tu děláš?“ zeptala se a snažila se přes jeho tělo nahlédnout do velké jámy, kterou stihl v písku vyhloubit.

„Do toho ti nic není!“ zvolal Samuel s povážlivě rudnoucím obličejem. „Vlezlé princezny! Tak budu tobě a těm tvým kamarádkám říkat.“

Klarabela ho však neposlouchala. Naklonila se nad jámu. Až na samém dně se skvělo hnízdečko hladkých bílých vajíček.

„To jsou přece želví vejce!“ vydechla. „Nesmíš je vyhrabávat. Patří do přírodní rezervace. Tihle živočichové jsou chránění.“

„A kdo mě zastaví?“ ušklíbl se Samuel. „Ty ne! Ty přece trávíš většinu času tím, že odněkud padáš.“

„Aspoň se starám o živé tvory kolem sebe,“ odsekla mu ostře Klarabela.

Odvrátila se, aby Samuel neviděl, co dělá, přiložila si ruku ke rtům a stiskla safír uprostřed svého prstenu.

„Volám všechny princezny. Tady Klarabela. Naléhavá zpráva – přijďte ihned dolů na pláž,“ zašeptala přímo do drahého kamene.

Safír na okamžik zazářil sytou modří. Nato z něj vyšel Džamintin hlas: „Slyšíme tě, Klarabelo. Jsme na cestě.“

Klarabela se obrátila zpátky k princovi Samuelovi, který postával nad jámou jako štěně, které si brání kost. Z kapsy mu trčel srolovaný list papíru, na který princ tu a tam lehce poklepal, jako by se stále ujišťoval, že ho má. Zamračil se ještě víc, když zjistil, že se k němu po pláži ženou úprkem další tři princezny.

Dorazily bez dechu, tváře zrudlé námahou.

„Jaký máme čas?“ funěla Lulu.

Džaminta se podívala na hodinky: „Dvě a půl minuty. Dobrá práce, holky.“

„Díky, žes nás zavolala, Klarabelo,“ řekla Emilka. „Květinové girlandy jsme právě dokončily.“

„Tohle není žádné cvičení,“ oznámila jim Klarabela. „Podívejte se, co tu Samuel vykopává.“

Emilka, Džaminta a Lulu nakoukly do jámy.

„Želví vejce!“ zvolala Emilka. „Nemůžeš je vykopat; vždyť umřou!“

Samuel našpulil rty: „Nezajímají mě ani želvy, ani jejich vejce. Nechci je. Ale nikdo mi nezabrání, abych tu kopal.“

Klarabela si zapřela ruce v bok: „Teď jsme na tebe čtyři, takže tě odsud brzy dostaneme. Každá tě popadne za jednu nohu nebo ruku. Princezny, jste připravené?“ Zírala na Samuela modrýma očima bez jediného mrknutí.

Princ Samuel otráveně zafuněl. „Jak jste se sem vy tři vůbec dostaly tak rychle?“

„To by bylo na dlouhé vyprávění,“ řekla Lulu a uhladila si černé kadeře.

Samuel se ještě jednou otočil k jámě, popadl lopatu a ztěžka se vydal po pláži pryč.

Princezny začaly zasypávat vejce pískem.

„Říkala jsem mu, že je tu přírodní rezervace, ale neposlouchal mě,“ vysvětlovala Klarabela. „Nestará se o nic jiného než o sebe.“

„Vsadím se, že si půjde postěžovat mamince, že jsme na něj byly zlé,“ poznamenala Lulu.

„Myslím, že má něco za lubem,“ uvažovala Klarabela. „Říkal, že ho želví vejce nezajímají, a měla jsem dojem, že to myslí vážně. Tak proč tu kope takovou jámu?“

Džamintiny hnědé oči vypadaly zamýšleně. „Jestli něco skrývá, musíme zjistit co.“

Klarabela dostala nápad: „Mám v kufříku dalekohled. Mohl by nám pomoci zjistit, co Samuel chystá. Pojdme, mám ho v pokoji.“

Všechna vajíčka už byla pečlivě zahrabaná, a tak princezny přeběhly přes písečné duny a vydaly se k zadní brance do palácové zahrady. Když utíkaly přes svažující se trávník, Klarabela byla už unavená a ostatním dívkám nestačila.

„Honem, Klarabelo,“ pobízela ji Emilka.

„Dělám, co můžu,“ oddechovala Klarabela. Bolely ji nohy.

V dlani pevně svírala kulatou perlu. Nemohla se dočkat, až bude ostatním vyprávět o delfínovi a o tom, jak jí pomohl najít perlu, chtěla si to však nechat až do svého pokoje, kde je nikdo neuslyší.

Zastavily u dveří, aby si z barevných letních šatů otřepaly písek. Potom po špičkách prošly velkou vstupní síní, jejíž podlahu zdobila veliká mozaika s mořskými výjevy.

K velkému schodišti doběhly právě ve chvíli, kdy po něm scházela královna Trudy z Leelandu. Princezny se jí uctivě uklonily, jak byly zvyklé u všech králů a královen.

„Kam jste se po snídani všechny poděly?“ vyštěkla na ně královna Trudy. „Potřebovala jsem, abyste mi pomohly uplést povlaky na královské čajníky.“

„Promiňte, Vaše Veličenstvo,“ uklonila se Emilka ještě hlouběji, aby ukryla úsměv.

Královna si jen odfrkla a kráčela dál. Zastavila však před Klarabelou a přeměřila si ji od hlavy až k patě. Oči měla tvrdé jako dva kameny.

„Princezno Klarabelo, to je hanba, jak vypadáš!“ Shlížela na ni přes nos tak ostrý, že by se jí dal krájet sýr. „A doslechla jsem se, že jsi obtěžovala mého ubohého Samuela, když si

poklidně hrál na pláži. Princezny! Chováte se jako hlučná zvířata!“

„Snažily jsme se mu zabránit, aby vykopával želví vejce,“ bránila se Lulu.

„Zasahoval do přírodní rezervace,“ dodala Klarabela.

„Nesmysl!“ odsekla královna Trudy. „Můj Samuel by něco takového neudělal. A ty se podívej na své vlasy a šaty, Klarabelo. Evidentně jsi dělala něco velmi nepatřičného pro princeznu.“

„Matko?“ ozval se shora kňouravý hlásek a nahoře na schodech se objevil princ Samuel, elegantně oděný do košile, kalhot a oranžové vestičky. Vypadal, jako by se chystal na banket, po celém těle neměl ani jediné zrníčko písku.

„Vidíte!“ vybuchla královna Trudy. „Samuel je bez poskvrnky, na rozdíl od vás hrozných ho-

lek. Odteď si na vás a vaše nevhodné chování budu muset dávat pozor!“

A s nosem vysoko zdviženým vykročila ven na nádvoří.

Princ Samuel se s úšklebkem vydal za matkou.

„Rozhodně něco chystá,“ pronesla Klarabela a projela si rukou zašmodrchané světlé vlasy.

„A nebude to nic dobrého,“ souhlasila Lulu.

„Musíme zjistit, co to je,“ dodala Džaminta. „Později bychom mu mohly prohledat pokoj. Ale nejdříve počkáme, až odtud zmizí.“

„Proklouzneme tam a zase zmizíme, aniž by si nás někdo všiml,“ usmívala se Emilka se zářícíma očima.

Klarabela se zazubila: „Fantastické! Můžeme použít nindžovské triky. Doufala jsem, že na to zase dojde!“

